

Erik Stinus

Folketælling

De gynger i banyantræet,
Draupadí, Ismat og Roy.
Draupadí i rødt skørt,
Ismat i grønt, Roy
i blomstrede korte bukser
som de to piger har syet
af en kaliko-rest
halet ud af koens mund.
De gynger i banyantræet.
Ud af skberkoens mund
dom de, som billigt kaliko,
avispapir, bærerfolkets
uopslidelige kurve.
De gynger, de hujer
og træets luftrødder
griber i asfalten
for som skov at kravle ud
mod bilerne. Bystyret,
bilerne har øje på dem,
fornyelseskonsulenterne
har øje på banyantræet,
Draupadí, Ismat og Roy
som flytter gyngen
stadig længere ud og gynger
højere, har lært at synge.
En oplevelse at inkorporere
i turismen? Eller
bør bulldozere, tb
og oversvømmelser anbefales?

Et hjørne i hjertet af Bombay

- Med god vilje står det ikke så ilde til
i Verden.
- En Jesus-hævner-med-sværd-og svøbe-præst
ber for 5 prostituerede i alderen fra
16 til 32, omkomne ved brand.
- I hans strube brændte også Ordet til aske,
han græder.
- En drager, 155 cm høj, nægter at modtage
5 rupier i løn for en byrde på 40 kg
båret 400 m i solen.
- Den lasede seddel beskrevet med herrernes
regnestykker rækker efter US-dollarens
krigs-opskrivning næppe til et lille bål
under broen ensige linser og brød.
- En haji der har tvættet sig foran moskéen
ser i en bilrude sit spejlbilleds nøgne
gudsforladte træk, en nabos øjne.
- En to-gange-født, nærlyksalig trippende,
snubler over en fod og taber sit offer,
en klase bananer, fyldte morgenfruer,
i urene hænder.
- Besmattet, identitetsløs, underlig lettet,
forbliver han med sine døgn og sin død
i tyngdekraftens fattige zoner.
- Og fordi nu ikke længere under stjerner
og satellitter et hemmeligt mødested
er at finde, prenter de analfabetiske
elskende med kærtegn midnre og mindre
rådvildt den første linje i loven.
- De mægtige flyveres territorium før midnat
indskrænket med cirka 1 hektar.

En edderkop

Edderkoppen skal nok komme op fra stålvasken før det vælter ned over den med varmt sæbadvand, til aller sidst, tror jeg, selvom dens tynde ben ikke kan klamre sig til glatte overflader. Rigtigt, med hænderne kan vi udrette store ting og små og meget fine fing, findes der noget smukkere end en hånd? Og fingrene, så snilde de er, så følsomme og tænkende; men prøv alligevel ikke at redde edderkoppen med fingrene, at lukke hånden om den, det kan ske du kommer til at klemme et ben af den, knuse noget i dens krop, og den blir bange for hånden når den ser den med sine mange øjne og må tro den er en fejekost, en fugl eller en anden edderkop, blot meget større, som vil den til livs. Men med den tørre klud der kan vi bygge en trappe fra vaskens bund til bordanten. Derefter går vi en tur mellem to byer, du og jeg, ad stien gennem det høje våde græs der rejser sig efter os med sine røde aks, sine rølliker og blåklokker. Og blåklokkerne, spørger du, vil de stå der igen til næste år? Måske ikke nøjagtig på samme tid, på helt samme sted, måske ikke så talrige, måske flere, men de vil stå der og kime uørligt for os i vinden. Hvis du kommer og besøger mig, står de der, det er sikkert. Og børnene i fjernsynet, siger du, drengen der ikke har spist, pigen der ser ud som om hun kun er et skaldet hoved, kun øjne, ingen krop, børnene som en stor hånd har knust, slået på munden i stedet for at give dem mad, finder de hjem engang, og manden der er for gammel til at løbe men løber fra kuglerne og ilden og flyene, og moren der leder efter børnene i det brædte hus, og som du slukker for og siger at nu vil du læse godnathistorie – ender deres historie også godt til aller aller sidst? Og stjernerne, så langt borte at vi ikke forstår dem, vil de blinke mellem bladskyggerne i dråberne på ruden når regnen er stilnet af, bogen lukket og jeg skal sove, hvis jeg besøger dig næste år?

Lyset fra vores Solsystem

Det fri Afghanistan forbløder.
Det fri Fusland med omliggende lande fosumper.
Det fri Tjekkoslovakiet har ladet sig skille.
Fri eller lænket eksploderer Verden pletvis.
Kaklopiske fodspor udhuler, ætser.
Og Jugoslavien – det larmer sådan,
langthen på foraret tordner kanonerne,
tæt sner det i bjergene, sort
sner det. Der flyder stilhed ud:

Så vugger vi dem,

så vugger vi børnene,
så vugger vi de elskende
på garden, på lazaretter,
så stopper vi dem i busser,
så stabler vi dem ombord på skibe,
så afkræver vi dem løfter og penge.
Og de betaler med deres søvn,
med en nyre, et øje, en hjernehalvedel,
med et ben, med deres kærlighed.
Så gir vi dem en kop kaffe
og papirer at udfylde.

Så holder

de gode forældre historiske møder
og pusler med stumperne af et spejl
Så går vi på vingerne med gammelkendt last.
Hvad Een haver lidt må også de lide,
deres tur nu.

Så sætter vi kors over dem,

så kroner vi stene med måner,
stjerner og duer, blir siddende tilbage
og vugger i lange arme geværerne, stingermissilerne.
Og lyset der falder over disse pladser
skinner, skærer videnom i Verden.

Lyspunkter

Den gule blomst er såubetydelig at dens tiel
ikke er optaget i ordbøger anvendt af skoler,
gensandter og erhvervsliv.

Jeg slog efter for at kunne sige dig hvad bægeret,
det førsteder skyder frem af jorde, kaldes
på dit sprog såvel som andres, of du løfte det
til dine læber.

Svenskerne i Småland spurgte jeg hvorfor de ingen
sange ejer om en sådan blomst, i den formening
at i det mindste deres Linné havde bragt dens
eksistens til deres kundskab. Men de så blot
på mig, undrende, som stod jeg dør og frittede
om en ulovformelig kærestes pigenavn.

Erantis hiemalis hedder den på lærdes græsk-latin,
er altså, som formodet, sydlænding, en immigrant
der her blev bofast, vænnede sig til hård jord
og vinterstivhed mellem rødderne af bøg og birk,
tile den kolde febersyge der får saften, skarp
som glas til at skære indefra i kødet, til tøj,
så frost igen – en lillebitte sol der gemmer
i sig luer fra den større.

De var to da det begyndte, to da bren skrumpede,
i flodens tid og efter floden, formerede sig og
lyser nu fra nøgent mørke op imellem grenværk,
punkt ved punkt, tusinder til utallige. Det skal
ikke kunne siges hvem iblandt dem vi to var.

En dag uden poesi!

For sine druers, bønners, tomaters skyld
samtaler han med himlen om sol og regn
i rette mål, til rette tid.
Forsommerfrost, seonsommersotr dræber.

Sæsonene overstare, indhøst og tab gjort op
dvæler han endikke ved sonedgangene
og fugletrækket eller gransker dem for tegn.

Efter søvnløse nætter beslutter han
at holde sine produkter tilbage
til markedskræfterne svinger i hans favør.
Jeg har det som bonden i dag. Adspredt
afventer jeg nyt om prisudviklingen.

En blå linje

en blå linje, flimrende, havet,
bag det et usynligt land.
Have flyder ind i hverandre og
føjer os sammen
mere fuldstændigt end landene,
og fejler jeg i geografi
så neppe, rastløs eller ydmyg,
mellem dine glæder, din
mark for mig. Jorden med dens
vande og lande er god
når du er dør